

ПЕРЕДПЛАТА на „РУСЛАН“
вносить: в Австрії:
на цілий рік 24 К
на пів року 12 К
на чверть року 6 К
на місяць 2 К

За границю:
на цілий рік: зі щоденною висилкою 7 доларів або 14 рублів; з висилкою двічі в тиждень 6 доларів або 12 рублів; з висилкою що суботи 5 доларів або 10 руб. Поодинокі число по 10 сотиків.

Телефон Редакції ч. 1484.
Конто почт. щадниці ч. 98.704.

РУСЛАН

християнсько-суспільний деньник.

„Вирвеш ми очи і душу ми вирвеш: а не возьмеш милости і віри не возьмеш, бо рукою ми серце і віра руска“. — З Русланових повістей М. Шашкевича.

Виходить у Львові що дня крім неділь і руских свят о 5 год по полудні. — Редакція, адміністрація і експедиція „Руслана“ при ул. Хмельовського ч. 15, II. поверх. Експедиція місцева в Агенції Соколовського ул. Н-гайлонська ч. 2.

Рукопись звертає ся лише з попередню засторогу.

Рекламація лише неопечатані вільні від пошти. — Оповістки звичайні приймають ся по ціні 20 с. від стрічки, а в „Надсуднім“ 40 сот. Подяки і привітні донесення по 30 сот. від стрічки

Задачі Габсбурзької монархії з оглядом на Балкан!

(X) На Балкані довершують ся важні події, котрі вплинуть неперечно і на дотеперішнє становище Габсбурзької монархії. Могу-ча колись і страшна для всієї західної Європи і для християнства Османська держава щеає майже зовсім з нашої часті світа, а її спадщина припадає в участі балканським народам, що віками ділими були в турецькій ярмі, Габсбурська монархія не має причини завидливо споглядати на скріплене окремих держав балканських, а руководить ся лише сим змаганям, щоби там забезпечити свої життєві справи. Тимто бажає наша монархія утвердити і скріпити господарський і культурний вплив на Балкані і в сїм змаганні поступує згідно з намаганнями свого німецького союзника, котрому також не на руку розширене панросійської ідеї.

Габсбурська монархія не мала і не має ніяких заборочних намірів на Балкані, а мимо того, коли вже війна між Сербіями а Туреччиною добігала до кінця, здавало ся, що може дійти до оружної розправи між Австро-Угорщиною а Сербією. Вправді наша монархія останніми часами зложила незвичайні докази терпеливості і самовідречення, а наостанку треба було конечно рішучим виступленям довести ошоломлених побідами Сербів до отямлення. Уоружена і зовсім готова до бою здержала ся Австро-Угорщина від проливу крові, а цісар Франц Йосиф зложив новий доказ миролюбивості і рішив справу в користь миру. Дипломатична побіда нашої монархії була заравом побідою тридержавного союзу над тридержавним зєднанням, котра ударемнила змаганя ворогів монархії, що бажали з нею поступити як з Туреччиною.

Колиж монархія окупила мир такими великими жертвами, то тепер крайна пора нашіла забрати ся до основного перестрою монархії. Нема найменшого сумніву, що внутрішній розлад і розстрії у внутрі держави спиноку її в заграничній політиці, та знесилює її у важній хвилі, коли она покликана сповнити важне історичне посланництво. Коли на Балкані уладжують ся відносини на нових основах, коли там розростають ся і скріпляють ся нові держави, нашіла також рішуча пора для Габсбурзької монархії. Хто слідив пильно за подіями в Туреччині в останних десятиліттях, міг впевнитися, що Османську державу в її основах підірвали розкладові ідеї, котрих не було там кому спинити. Ніяка висша, етична ідея не оживляла Туреччини і широких її верств народних. Се повинно бути також поурою для нашої монархії.

В Габсбурзькій монархії в половині минулого століття відбуває ся важке пересилене, місце монаршої всевледи з божої милости заступає всевледи широких народних верств і грозить їй упадком.

Тепер стже пора з оглядом на балканський перестрій уладити також внутрішні відносини в Габсбурзькій монархії. Нераз уже вказували ми на се, що Габсбурська монархія, зложена з тільки славянських переважно народностей, повинна подбати о се, щоби кожда з тих народностей могла свобідно розвивати ся, і почувати ся як би у себе дома, а до того, щоби тут потворили ся осередки, котрі би притягали до себе також інші національності, бо се довело би до великого нещастя, наколи би сї притягаючі осередки находили ся поза межами монархії. Се вимагає не тільки справедливості супроти кождої в монархії поселеної народности, але й її історичне посланництво.

З того часу (в другій половині XIX. століття), коли Габсбурська монархія втратила

верховладу в Німеччині а також підвалини своєї вледи в Італії, змінило ся її посланництво. Габсбурська монархія вертає знов на шлях вказаний їй Йосифом II., до ориентальної політики. Втрати понесені на південнім заході винагородила собі Австро-Угорщина прилукою Босни і Герцеговини і з того часу вступає наша монархія до ряду Балканських держав, в тіснійші з ними взаємини. Там має она важне посланництво культурне, там має також важне поле для своїх господарських справ.

Однак, щоби монархія наша могла сповнити се важне посланництво, щоби могла вийти в приятні взаємини з новорозширеними балканськими державами, повинна управити народні відносини у себе вnutрі і з підмогою тих у себе поселених, і відповідними реформами вдоволенних народів зможе нести культуру на південний схід.

Молоді балканські держави знесилені кровавою і важкою війною, потребують господарского подвигнення і заспокоєня всяких потреб, які може їм дати в культурнім і господарским огляді високо розвита монархія Габсбурська. Але нехай тут не буде понукою партійне самолюбство, але щирі взаємини, котрі би вдоволили обидві сторони, а тоді відмолоділа Габсбурська монархія буде мати в нових державах балканських приятних союзників і стане заборолом не тільки европейского мира, але також озором проти всякого можливого перевороту державного.

Передвиборчий рух.

Щоби наші читачі визнали ся в революційній політиці „Діла“, радимо їм спровадити собі зі Львова в більшій кількості примірників, знамениту сатиру на „невміячих“

політиків „Ревун“, а також відповідь на памфлет „Діла“ брошуру „В обороні правди і чести“. В розгарі виборчої борби, коли ліберально-анархістично-жидівська сліпка йде проти нас повною силою пари, поширене сих брошур принесє чималу користь.

Москвофіли запродують народну справу!

Повтаряє ся 1908. рік. Москвофіли обох фракцій переговорюють з всепольско-подольським блоком щодо виборчого порозуміння. Осягнуто вже в багато точках згоду. Москвофіли зобовязали ся пустити Ценьського, Пінського, Скарбка ітд., а також мали би вийти в посли др. Глібовицький, др. Марков, др. Глушкевич, др. Дудикевич і т. д. Порішено „за всяку ціну“ не допустити більше, чим 10 українських послів. Договір що до деяких кандидатур заключено ще 24. с. м.

„Gazeta Wieczorna“ подає таку подробиці з всепольско-москвофільского договору: „В однім із східно-галицьких округів, якого мандат спочивав доси в руках консерватиста (Візера) прихильного для виборчої реформи, заключили всеполяки договір із москвофілами, щоби повалити польского кандидата в користь москвофіла. Звісні є точно всі обставини, які вляжуть ся з сею справою і на случай потреби — коли всепольске сторонництво не покине своєї нечесної тактики — наведемо імена.“

Факти потверджують, що москвофіли, ради мандатів запродують ся найгіршим образом руского народа, а знаменне також теу що між новокурськими і старокурськими москвофілами прийшло до тихого порозуміння, мабуть під патронатом Ценьского.

Кандидатури „Народного Комітету“.

„Діло“ оголошує дальший спис кандидатур, потає рджених „Народним Комітетом“.

Ант. П. Чехов.

Кіньське прізвище.

У відставного генерал-майора Буддєєва розболіли зуби. Він полокав уста горівкою, коньяком, прикладав до болючого зуба тютюновий копоть, оціум, терпентину, нафту, мазав щоку йодом, в ушах у него була вата, змочена в спиритусі, але все те не помагало, або викликавало наклін до рвотів. Прїїїєдв доктор. Він подовбав у зубі, припсав хіну, але і те не помогло. На предлогу, щоби виврати болючий зуб, генерал відповів відмовою. Всі домашні, — жінка, діти, прислуга, навіть підкухта Петько радили кождий свій лік. Між іншими повновласник Буддєєва, Іван Евсеїч прийшов до него і порадив полічити ся завороженом.

— Тут, в нашім уївді, ваше превосходительство, — сказав він: — десять літ тому служив акцизний Яков Василіч. Заворожував зуби, як не можна краще. Бувало, відверне ся до віконця, пошепче, попліє і як рукою відняв! Сила ему така вже з роду.

— Деж він тепер?

— А після того, як его з акциза звільнено, живе в Саратові у теці. Тепер тільки з зубів удержує ся. Як в кого з людей заболить зуб, то й йдуть до него, помагає. Тамощних саратовських дома у себе лічать, а коли які з інших городів, то по телеграфу. Пішлить ему, ваше превосходительство, депешу, що, мовляв, ось так і так... у раба Божо-

го Олексія зуби болять, прошу вилічити. А гроші за ліченє пішлете поштою.

— Дурниця! Шарлатанство!

— А ви попробуйте, ваше превосходительство. До горівки великий охотник, з жінкою не живе, ганьбить на всі заставки, але попри все можна сказати, що з него, чудес доказує.

— Пішли, Альоша, — просила генеральша. — Ти не віриш в заворожєня, а я на собі досвідчила. Хоть ти і не віриш, то чому не післати? Прецїнь руки від того не відпадуть...

— Ну, гарно, — згодив ся Буддєєв. — Тут не тільки що до акцизного, але навіть до чорта депешу пішлеш... Ох! Нема сили. Ну, де твої акцизний живе? Як до него писати?

Генерал сїв за стіл і взяв перо в руки.

— Его в Саратові кожда собака знає — сказав повновласник. Будьте ласкаві писати, ваше превосходительство, в город Саратов, таки так... Его благородію Якову Василічу... Василічу...

— Ну?

— Василічу... Якову Василічу... а на прізвище... А прізвище ось і забув... Василічу... Чорт... Якже его прізвище? Як сюди йшов, памятає... Позвольте...

Іван Евсеїч підїєс очи до стелі і порухав губами. Буддєєв і генеральша ждали нетерпеливо.

— Ну, щож? Скорше думай!

— Зараз... Василічу... Якову Василічу... Забув! Таке ще просте прізвище... ділком як би кіньське... Кобиліа? Ні, не Кобилін. За-

ждить... Жеребцов, чи не так? Ні, і не Жеребцов. Памятаю, прізвище кіньське, а яке — в голови випало...

— Жеребтніков?

— Ні! Заждить... Кобиліцин... Кобилятніков... Кобелев...

— Се вже не собаче, а не кіньське. Жеребчиков?

— Ні, і Жеребчиков... Лошаднін... Лошаков... Жеребкін... Все не те!

— Ну, якже йя буду до него писати? Ти подумай!

— Зараз. Лошадкін... Кобилікін...

— Ні! Присяжкін... Ні не то! Забув!

— Так по що, нехай тебе чорт возьме, з радами лізеєш, коли забув? — розсердив ся генерал. — Забврай ся проч звідси!

Іван Евсеїч вийшов поволи, а генерал зловив себе за щоку і почав ходити по комнатах.

— Ой, батюшки! — стогнав він. — Ой матушки. Ох, сьвіта білого не бачу!

Повновласник вийшов у сад, та, піднявши до неба очи, почав пригадувати прізвище акцизного;

— Жеребчиков... Жеребковський... Жеребенко... Ні, не то! Лошадинський... Лошадевич... Жеребцович... Кобиліанський...

В недовгім часі его покликали до панів.

— Пригадав собі? — спитав генерал.

— Ні, ваше превосходительство.

— Може, Ковявський, Лошадніков? Ні?

І дома всі на виривки почали випикувати прізвища. Перейшли всі поля і породи конний, згадали гриву, копита, зброю... Дома, в саді, в службовій комнаті і кухні ходили з

угла в угол і, почісуючи лоби, шукали прізвища.

Повновласника що хвиля кликали до дому.

— Табунов? — питали его. — Копитів? Жеребовський?

— Ні, — відповідав Іван Евсеїч і підїєсши очи до гори, продовжав думати на голос:

— Коненко... Кончанко... Жеребєєв... Кобилєєв...

— Тату! — кричали з дитячої комнати: — Тройкін! Уздечкін!

Заворушила ся ціла оселя. Нетерпеливий, замучений генерал прирік дати пять рублів тому, хто згадає дійсне прізвище, і за Іваном Евсеїчом почали ходити цілими товпами...

— Гнідов!... — казали ему. — Рісієв! Лошадичий!

Але настав вечер а прізвища все ще не найдено. Так і снати лягли, не піславши телеграм.

Генерал не спав цілу ніч, ходив з угла в угол та стогнав... О третій годині рано він вийшов з дому і застукав до вікна повновласника.

Чи не Валахов? — спитав він плаксивим голосом.

— Ні, не Валахов ваше превосходительство, — відповів Іван Евсеїч і виновато зітхнув.

— Та може прізвище не кіньське, а яке небудь інше!

— Йй Богу, ваше превосходительство кіньське. Се навіть знаменито тямлю.

— Ей, ти братчику, без памяти... Для

В Городку кандидує др. Л. Озаркевич, адвокат в Городку, в Гусятині Іван Кивелюк, в Камінці струмиловій о. Михайло Цегельський, в Раві рускій Роман Залозецкий, в Підгайцях др. В. Бачинський, в Чорткові др. А. Горбачевський, в Цішанові о. Сев. Метелля, у Львові (місті) др. Е. Озаркевич.

Дудикевичівці при роботі!

Заключивши тайний договір з всепольско-подоляцким бльоком і старокурсниками, овючені „африканськими“ „денгами“, розвели Дудикевичівці енергічну роботу, особливе в північних округах Галичини і полуднево-західних. Агітацію сю спомогають всеполяки і подоляки.

Доси звісні є три кандидатури новокурсних русофілів: д-ра Маркова в Бродях, д-ра Дудикевича в Сокалі (он куди помандрував) і д-ра Алексевица в Станіславові.

„Партия Короля“ радить.

Старокурсні русофіли відбули вчера в бібліотечі „Народного Дома“ наради при участі 18 учасників. В часі дискусії стверджено, що без всепольско-русиноїдної помочи було би старокурсникам „капут“, тому належить обома руками ловити всепольску поміч. Д-ра Короля — як кажуть — не було на зборах. Із сеї причини підносило ся проти него голосне негодоване.

Напевно буде поставлена компромісова кандидатура д-ра Н. Глібовицького в Золочівщині, д-ра М. Короля в Жовківщині, о. Костецького в Сокальщині, д-ра Крушинського в Самборі.

Краківські консерватисти

на довірочній нараді, яка відбула ся дня 26. мая с. р. порішили витривати при своїм рішенню з дня 13. мая с. р. (то є, що не признають ні „Rad-и Narodow-oi“ ні „Komisy-i tymczasow-oi“).

Доси видвинули краківські консерватисти кандидатуру г-ра Едв. Мицельского на виборчий округ Хшанів.

Вибірчі парадокси.

Найгорячіше плещуть польским владикам за їх пастырський лист в справі виборів всеполяки. Особливож подобає ся їм гарний оклик владики: „выбирайте добрых католиків!“ Владика отже накликають, щоби не вибирати всепольских вождів Адама і Бузка, бо они не є не лише добрими католиками, але взагалі не є католиками, бо є протестантами. Всеполяки думають, що в гомоні сих оплесків забудуть виборці на віроісповідане всепольских генералів.

мене тепер се прізвище дорозше, мабуть, від всего на світі. Замучив ся.

Ранком генерал знов післяв знов за доктором.

— Нехай рве! -- рішив він. — Нема більше сил терпіти...

Приїхав доктор і вирвав болючий зуб. Біль утих зараз і генерал успокоїв ся. Коли упорав ся доктор і одержав, що слідує, за воротами на полю він стрів Івана Евсеїча... Повновласник стояв на краю дороги, глядів в одну точку собі під ноги і про щось думав. Коли судити по морщинах, які бороздили его чоло і по виразі очей, думи его були тяжкі, томлячі...

— Буланов... Черезсідельників... бормотів він. — Засупоїн... Лошадський...

— Іване Евсеїч! — звернув ся до него доктор. Чи не міг би я, голубчику, купити у вас пять четверток вівса? Мені продають наші селяни овес, але вже дуже лихий...

Іван Евсеїч тупо поглянув на доктора, якось дико засміяв ся і не відповівши ані слова, силеснув руками, побіг до двора з такою скоростію, як би за ним гонила скажена собака.

— Пригадав собі, ваше превосходительство! — закричав він не своїм голосом, влітаючи у кабінет до генерала. — Пригадав собі, дай Боже здоровля докторови! Овсові Овсов прізвище акцизної! Овсов, ваше превосходительство! Посилайте депешу Овсову!

— Ось тобі! — сказав генерал з погордою і сунув ему під ніс два кулаки. — Не треба мені тепер твого кінського прізвища!

Переклад **

З державної ради.

Позавчешанше засіданє палати послів в начало ся о 3. год. по полудни при малім комплеті послів. В дальшій дискусії над бюджетовою провізориєю промовляв п. Дашинський. Бесідник критикував поступованє Австро-Угорщини в заграничній політиці, яка довела до ослабленя впливів монархії. В дальшій бесіді критикував шляхоцку господарку в Галичині. На кінци домагав ся уступленя міністра Залеского, в заплату за уступленє намісника Божинського.

П. Колішер звернув ся проти сего, щоби демократична палата мала покладати в правительстві таке велике довірє, щоби аж зрікала ся бюджетового права і фінансової контролі і признавала кождому правительству право до господарки після его вподоби. Відтак згадав бесідник про погіршенє грошевого і господарского положеня в Европі, а головво в Галичині. Причиною погіршеня уважає останні події на Балкані, через які настав переворот всіх торговельно-політичних відносин не лише в Австрії, але і у всій Европі. На полішенє може вплинути лише велика льотерійна позичка.

П. Масарик обговорював заграничну політику монархії. Відтак обговорював справу внутрішньої політики, при чім домагав ся спарляментаризованя правительства і заявив ся за внесенем іunctim межі урядничюю прагматикою а новими податками.

П. Де Карлі представляв домаганя італійского населеня і зазначив, що полагода предлоги про італійський виділ є справою чести палати.

На тім наради перервано.

На вчерашнім засіданю палати послів вело ся дальше перше читанє бюджетової провізорії. Перший бесідник п. Ляйтнер (соц.) критикував політику пок. Еренталя, який через зреченє Новобазарского санджака зрік ся дороги до Солуня і покинув також політику Андрашого. По нім промовляв п. Зенкер (нез. нім.). Его полеміка з політикою німецко-народного союза викликала много бурливих сцен.

П. Куранда (нім. дем.) обговорював справу недавних подій на віденськім університеті.

На тім наради перервано.

Міністер внутрішних справ г-р. Гайнольд відповів на запит в справі подій в Градці. Заявив, що власти зарядили все, щоби запобігти подібним подіям. Проти винних академиків і техніків зачало ся доходженє.

Дальше засіданє нині.

Український клуб радив вчера над становищем, яке заняти супроти парламентарного положеня і програми праць літної сесії. Розходило ся о директиву для предсідника на нинішній конвент сеніорів. Що до фінансового плану, є вигляди, що український клуб згодить ся імовірно на се, щоби відбуту загальну дебат у всіма фінансовими предлогами, почім подрібну розправу мало би ся проволочти.

Комісія урядничих справ відбула також вчера засіданє. П. Гофман обборював іunctim межі службовою прагматикою а фінансовою предлогою. Бесідник заявив ся за як найкоршою полагодою фінансових предлог. П. Буржіваль пригадав колишню заяву міністра скарбу, що в случаю, коли би службова прагматика не була полагоджена в грудні 1912 р. правительство задумє прийти урядникам з матеріальною помочию за другий піврік 1912.

Комісія прийняла внесок що до підвишеня платні вдів по урядниках і державних учителях трех найвишших ранг, а також державної служби і внесок що до підвишеня платні старших зелізничих пенсіоністів на удержавлених зелізничях.

Звітник п. Маркл порушив справу канцелярийних офіціантів. Шеф секції др. Галецький заявив, що коли би палата не ухвалила фінансового плану, тоді мусять бути відрочені службова прагматика і звлці з нею зарядженє що до державної служби. Дальше заявив на запит п. Буржівалья, що з оглядом на фінансове положенє правительство не думає виплатити т. зв. додатку для урядників.

Комісія прийняла резолюцію п. Гофмана і внесок п. Маркла в справі канцелярийних офіціантів, почім приступила до подрібної дискусії над службовою прагматикою учителів.

Підчас дискусії заявив міністер просьвіти др. Гусарек, що хоча не узгляднено в самім начерку всіх домагань, однак переведенє їх є можливе при узглядненю нинішного фінансового положеня. Предложеній комісії начерк дав би правительству свобідну руку, коли би мав змінити ся в основній комісії.

Просимо домагати ся „Руслана“ по всіх реставрациях, каварнях, торговлях і приведнати нам нових переддилатників в кругах своїх знакомих.

Перед миром на Балкані.

Нові непорозуміння.

Оноді вечером в Білгороді покликано від оружє резервістів другого покликаня. Висилка війська на границю викликала велике обезпокоєнє серед населеня.

Сербска скупштина рішила поставити на дневній черві відповідь предсідника кабінету Пасіча на інтерпеляцію націоналістів і молодорадикалів в справі болгарско-сербского непорозуміння. Пасіч в відповіді своїй викаже, що Болгария протягом війни кількакратно не додержала договору, заключеного дня 19. марта 1912. р., отже сей договір Болгария нарушила. Коли Туреччину поблиди зєдинені сили чотирьох балканських держав, то тепер повинен наступити розділ здобутих областей між ті держави при узглядненю понесених жертв. Сій засаді можна відповісти лише в дорозі ревізії болгарско-сербского договору.

Атенська агенция звіщає: Мимо, що ціла грецка печать строго осуджує становище Болгарії, є таки надія, що напруженє положенє не доведе до дуже поважної задирки. Дневники думають, що прилюдна опінія повинна довіряти правительству, яке подібно, як вожді армії, зробить все в обороні інтересів Греції.

Положенє, на тлі непорозуміння між Сербією і Болгарією з одной стороны і Грецією і Болгарією з другої, робить ся непевним.

Накликуванє до згоди.

Дневник „Temps“ доносить, що французке правительство повідомило балканські держави, що коли не порозуміють ся із собою, то в будучині не можуть числити на грошеву поміч французкого фінансового світа. І російске правительство рівночасно заявило балканським союзникам, що не приймає ролі мирового судії, коли балканські держави в засаді не погодять ся тепер. В політичних кругах надіють ся, що сі заяви Франції і Росії поділають успокоюючо на балканські держави.

Мирові переговори.

Бюро Райтера доносить, що Грей приняв вчера провідників окремих мирових відпоручництв балканських держав, кождого з окрема. Се прийняте ухвалено на конференції амбасадорів. Перший був прийнятий сербський відпоручник Новаковіч, другий болгарський відпоручник Данев, третій грецький відпоручник Генадіос.

Грей повідомив Новаковіча, що відпоручники, які не прихилиють ся до підписаня мирового договору, не можуть надіяти ся ніякого иншого рішеня, а опісля відчитав рішенє амбасадорів, підчеркуюче, що безхосенні переговори тривають вже тиждень. Новаковіч відповів, що заява Грея зміняла зовсім положенє. Супроти нового становища великодержав мусить рішенє великодержав подати до відома свого правительства і почекати на присланє ему нових інструкцій.

Болгарскому відпоручникови, д-рови Даневови, заявив Грей, що на думку великодержав дальша дискусія є зайва і що договір з тим змістом, в яким є виготовлений великодержавами, мусить бути сейчас підписаний, без огляду на те, чи стороны, які ведуть війну, порозуміють ся зі собою, чи ні. Данев заявив, що готов є безпроболочно підписати договір.

Таку саму заяву зложив Грей супроти Генадіоса, підчеркуючи, що всяке дальше обговорюванє справи спричишило би дальшу проволочку і додав, що мусять бути понехані всякі дальші зміни, бо розправа над ними була би безцільна. Так представляє ся рішенє амбасадорів. Генадіос заявив, що мусить

се рішенє переказати своему правительству і ждати на дальші інструкції.

Підчас прийнятя гурецкого відпоручника зложив Грей подібну заяву, як супроти инших відпоручників. Турецкий відпоручник Осман Нізамі паша відповів, що турецкі відпоручники сейчас в приїздом до Львондона були приготовлені до підписаня мирового договору і нині его підпишуть, хоч з певністю мали би стільки інтересу до поробленя в нім змін, що й відпоручники союзних держав.

Просимо відновити передплату.

НОВИНКИ.

— Календар. В четвер: руско-кат.: Теодора; римо-кат.: Теодора і Макс. — В п'ятницю: руско-кат.: Андроніка; римо-кат.: Теодора.

— Привитанє нового намісника князями Церкв. Вчера явили ся у нового намісника князі католицької Церкви всіх трох обрядів, щоби привитати его на новім, труднім становищі. Перший вивав нового намісника латинський архієпископ Більчевський, після того виголосив привіт Ексц. Митрополит г-р. Шестицкий. На сей привіт відповів намісник п. Коритовський, дякуючи і впеваючи, що сердечні відносини між ним а Митрополитом, а також митрополитальною капітулою, які давнійше естували і дальше з певністю удержать ся. Тимбільше — говорив п. намісник — буду старати ся затіснити сі узли, що як намісник змагаючи до утрвалєня ладу і мира в краю, шукати буду тісного співділаня з духовенством в наспрямі розбудженя серед загалу почутя справедливости, яке виходить з Божих законів і любови ближнього. Доси все, де я міг, не щадив підмоги і помочи для духовенства і я переконаний, що й Ваша Ексцелленція і всечесний клир обох обрядів, як се мав я нагоду перед хвилию просити о се латинську капітулу, будуть помагати мені в моїх намірах доведеня краю до спокою і ладу і сповненя тих задач, які мусять бути переведені. Прошу числити на се, що всіма силами змагаючи буду до сего, щоби поміж обома обрядами і народностями панувала все як найкрасша згода. Ще раз дякую.

— „Історія“ Будзиновский обняв тепер в „Ділі“ історичний відділ і кормить найвних передплатників своїми теревенями. Опіювати їх вартість — шкода чорнила і паперу. Але щоби зілюструвати знанє нового народно-демократичного „авторитету історичного“, що хоче бути Пітєєю в своїм таборі, звернемо лише на одно місце бачність критичних людий, а іменно у вчерашнім ч. 116-ім критикує він погляд Барвіньского на генеау Москви і виводить таке:

„Барвіньський наводять факт окремого повстаня заязків пізнійшої московської (російської) держави, однак на се, щоби сим фактом зблти наведено ним на вступі брехню про сильнцтво початків політязно-культурного життя Українців і Росиян. Він сей факт наводить, аби пійти ще дальше ніж доси посьмили йти русифікатора: аби сконструувати також етнічну єдність народу українського і російського. Б.

Внаслідок руської (geruthenischen) колонізаціі і асиміляціі осілях там фінських племен розвинулась там, від пізнійшого центра Москви названа — московська (також великоруська) або російська нація. Москва і ціла околиця мала населенє мішанє, що збігло ся з різних сторін. Москва, котра повстала з мішанини руських (ruthenischer), славянських і фінських племен і найріжнійшої наплившої голоти (Gesindel), втворила в той спосіб ідею спільної вітчизни.“

„Quod erat demonstrandum — „адін народ!“

„Нісенітницю вигадану Поляками в часах найбільшого антіросійского фанатизму Поляків, вигадану на се, щоби російський народ понизити в очах культурної Европи, як народ менше вартний, повторяє тепер Барвіньський. На що? Хйба на те, щоби Бобрінський і Вергун мали аргумент: „Не тільки через спільність початків державно-культурного життя Українців і Росиян є одним народом. Се також етнографічно один і той сам народ. Росияни є Українцями, котрі втягнули в себе і засимілювали з собою троха Фінів і пару авантюриків (Gesindel). Але се не робить Росиян, тих північних Українців (з фінською

примішкою) гіршими від полудневих Українців, бо сі знов втягли в себе багато решток племен чорно-клубуцьких, печенігських, половецьких, татарських і інших. Українець Барвінський іде далі, ніж коренно російські русифікатори нашого народу. Сі пропагують теорію дуже близької покривності Українців з Росіянами, доказуючи, що або сі племена мають більше спільної крові і стоять собі ближше, ніж які давніші славянські народи, приміром Поляки і Чехи. Барвінський старається доказати, що ми з Росіянами щось більше ніж близькі кривні, бо ми одно і те саме плем'я славянське. Росіяни після Барвінського, то Українці з чужою неславянською примішкою: занечищені Українці, але все таки Українці.

Отже генеру Москви подану Барвінським називає Будзівновський „нісенітницею вигадану Поляками“, щоби Бобринський і Вергун мали аргумент, говорити про „адін народ“.

Послухаймож тепер, як про сю справу пише Костомарів: „Москва имѣла сбродное население и долго поддерживалась новыми приливами жителей съ разныхъ концовъ русскаго міра. (Истор. монографія Спб. 1871. Т. I. стор. 80), а даліше пише так на стор. 82: „Москва возникла изъ смѣшенія русско-славянскихъ народностей, и въ эпоху своего возрастанія поддерживала свое дѣло такимъ же народосмѣшеніемъ. — Москва, порабощая и подчиняя другихъ, тѣмъ самымъ возраждала идею общаго отечества. Такъ составилась монархія Московская, такъ изъ нея образовалось государственное русское тѣло“.

Отже Костомарів мабуть також переняв сю „нісенітницю вигадану Поляками“ ad usum Бобринського і Вергуна?!

Отсе нехай послужить доказом, яку вартість мають взагалі „історичні“ розумованя Будзівновського!

Чи не сором всеукраїнському дневничкові кормити своїх читачів такими нісенітницями Будзівновського?!

— **Запомогти на будову шкіл.** Під зарядом краєвого виділу є окремий „Фонд народних шкіл з 1872. р.“, з якого є призначені доходи на безворотні запомогли для громад на будову, зглядно перебудову шкільних будинків. В 1913. р. була до розпорядку в т.м. фондї сума 8,100 К. З сеї суми одержали запомогли ось які села в східній Галичині: Каменивіль 700 К, Пасіки зубрицькі 800 К, Сихів 700 К, Вянички 800 К, Вовків 700 К, всі у Львівському повіті, Фалеївка, сянїцького пов., 800 К і Хромогорб, стрийського пов., 800 К.

— **Передвиборчі віча.** В Сокальщині відбули ся дня 26. с. м. два передвиборчі віча в Белзі і Осердові. На обох вічах промовляв тамошний кандидат на посла др. Роман Перфецький. Дня 25. с. м. відбуло ся віче в Мостах великих, Того самого дня явив ся перед виборцями Роздоло і Березини, стрийського виборчого округу, тамошний кандидат радник Лев Левицький.

— **„По русини и по крестянки“** взиває „Прикарпатская Русь“ брати ся до виборів. В звичайній мові значить се, що русофіли повинні брати ся до виборів „по російськи і по хулїганськи“. Але не треба аж сего завиву, бо провінціональні москвичі вже не від ниві російськими методами здобувають собі виборців. З Брідщини доносять нам, що русофіли тероризують своїх односельчан, які є иншої думки, страшучи їх „російськими параграфами“. Звісний Марушак вгяляє по цілїм Підкарпатю і хто не уляже его язикови, той покортить ся буюки. Гецев, який заразив ся ботокудскими норовами в Африці, де може там грозить Українцям. Привиз „Прикарпатської Русі“ до російських і хулїганських метод стоїть в неперечній звязі з методом бука, яку практично переводить Марушак.

— **Вистава в Києві.** Всеросійська вистава в Києві буде відкрита в половині червця с. р. На виставі буде 40 павільонів комітету і міста, а 103 приватних і урядових. Виставова площа має 50 моргів. Число виставців виносить поверх 4.000. Галицькі Українці беруть участь в кооперативнім відділі вистави.

— **На могилу Шевченка** вибирає ся прогулька з укр. клубу „Родина“ в Києві дня 7. н. ст. червця.

— **П-ї Стадницька,** жена б. директора театру „Р. Бесіди“, виїхала з мужем до одного з українських театрів в Росії на гостинні виступи.

— **Огні.** Оноді згоріли в селі Богданівці, скалатського повіта, чотири господарства. Шкода вносить 7.600 К, а була обезпечена на

суму 1.840 К. — Дня 17. с. м. в полудне вихух огонь в дворі гр. С. Семеновського-Левичкого в Мушній, ярославського повіта і небавамком знищив девять господарських загород. Причиною пожежі було імовірно необережне поведене з огнем.

— **Випадок на залізниці.** З Тернополя доносять: Дня 17. с. м. вечером вивала Каз. Богунова з воза особового поїзда перед двірцем Березовиця-Острів і тяжко покалічила ся. Випадок наступив при візді поїзда на дворець з сеї причини, що случайно отворили ся двері воза. Богунова є жінкою залізничного кондуктора.

— **Здержанє залізничного руху.** З причини осуненя насипа здержано аж до відкликаня дня 26. мая вечером товаровий рух межі Вигнанкою а Копичинцями, на шляху Станіславів-Гусятин. Особовий рух відбуває ся даліше, а подорожні мусять в місци перепони пересідати.

— **Уступленє Цувая.** Будапештський дневник доносить, що хорвацка справа буде вже небавамком розвязана. Королівський комісар Цувай уступить, а на его місце буде іменований новий бан Хорватії. Як кандидата подають гр. Т. Пеядевича, попереднього бана. Переговори угорського правительства з міродатними хорвацкими личностями вже зачали ся. Хорвацке переселенє найде свою розвязку ще в сім місяци.

— **Переселенці випродують землю.** Маємо ми свою еміграцію до Америки, так російські Українці мають свою на Сибір. Київська „Рада“ зазначає, що українські хлібороби переселяючи ся у Сибір, здебільшого продають дома свою надільну землю, щоби добути грошей на дорогу й на впорядкованє господарства на нових місцях. Як вияснила челябінська регистрація за 1896—1911. роки в Сибір переселило ся з Росії поверх 610 тис. семей, оставивши дома коло 1.860 тис. дес. надільної землі. З числа українських губерній найбільше такої землі остало ся після переселенців у Тавраї, де пересічно на кожду переселенську родину припадало по 84 десятин землі. Переселенці сеї губерній найбільше й виручають за свою землю, подаючи ся на переселенє: пересічно на кожду семью тут припадає по 982 карб. за продану й по 150 карб. за віддану в аренду надільну землю. Далі йдуть инші українські губернії в таким порядку: Катеринославщина — по 747 карб. за продану й по 109 карб. за віддану в аренду, надільну землю; Херсонщина — по 562 за продану й по 102 карб. за віддану в аренду Поділе — по 439 карб. за продану й по 163 за віддану в аренду; Харківщина — по 400 карб. за продану й по 75 карб. за аренду; Полтавщина — по 396 карб. за продаж і по 88 карб. за аренду; Волинь — по 393 карб. за продаж; Київщина — по 339 карб. за продаж; Чернігівщина — по 279 карб. за продаж і по 67 карб. за аренду. З сих відомостей бачимо, що з найбільшим грошевим запасом рушають на переселенє хлібороби в Степовой України, з найменшим — переселенці в Правобережній України. Одне тільки Поділе чогось виступає з ряду правобережних губерній і наближає ся до степових у справі забезпечености переселенців грошми. Пересічно на кожду переселенську семью припадало по 460 карб. за продану надільну землю. Цікаво зазначити, що раніше переселенці не так квапили ся остаточно продавати свою надільну землю, як се они роблять тепер.

— **Смерть від грому.** Дня 20. мая убив грім 9-літнього Стефана Серодяка, сина селянина з Протес, жидачівського повіта.

— **12-літній хлопчина убийником залізничного сторожа.** Дня 21. с. м. прийшов на дворець у Вісньовій над Високом будник Войтїх Шиманський на почту. Коли Шиманський стояв на пероні і розмовляв з кількома робітниками, виїшов з канделяри залізничного двірця сив начальника 12-літній Збісь Пец, і вистрілив в фльоберту до Шиманського, котрий ранений в груди упав і по кількох хвилях помер.

— **Засуд сьвященника.** З Вильна доносять: В Бобрійську засуджено сьвященника Даніча за охрещене дитини після католицкого обряду, котра походила з мішаного супружества, на десять місяців і 20 днів тюрми.

— **Процес Лунач.** В Будапешті зачав ся вчера на ново процес Лукача проти Десія. Обжалований Деси представив свос давне обжалованє що до ужитя суми понад 4 мил. корон на виборчі ціли правительственого сторонництва. Деси повторив вчера ті самі заміти, які виголосив прилюдно на бенкеті і в на-

слідок яких тепер его Лукач обжалував. Они звучать: „Крадено, сироневірювано гроші на виборчі ціли; з сего я висновою послїдовність і заявляю, що тим, що брав найбільшу в сій трансакції участь, був власне Лукач, найбільший панаміст в Европі“. Оборонець Вашоний домагав ся переслухавя директора торговельного і промислового банку як сьвідка на сю обставину, що суму 4,800,000 К виплачено на фонд сторонництва, а також і переслухавє гр. Андрася на сю саму обставину.

— **Страйк пристаневих робітників в Браїлі.** По 24-годиннім страйку вернули вчера робітники в пристані Браїлі над Дунаєм знова до праці. Лише одні робітники, а іменно з фабрики целюлози страйкують даліше. Причина сього ось яка: В згаданій фабриці заведено саме тепер машини, в наслідок чого намість 5,000 робітників, треба вже лише 2000, а властиво 1000. Капітан пристани подав в міністерстві, що в Браїлі працює ледви коло 400 Румунів, а всі инші се самі чужинці, які в хвилі замкненя плавби, опускають пристань. На основі сеї інформації справило міністерство машини в ціли проби, що дешевше винесе. Тимчасом проба не повела ся, бо всі робітники застрайкували.

— **Труп в Дністрі.** З Калуша доносять: Дня 19. с. м. витягнули селяни з Дністра під Цвітковою трупа 10 літної дівчини. Є се Атаназія Ватимківна з Жувравна, жидачівського повіта, котра з необережности впала до Дністра.

— **Ювілей горілки.** Перед кількома днями обходжено в Росії ювілей державної акцизи від спириту. Півурядові часописи скористали із сего, щоби піднести заслуги держави в веденю монополю, який нібито мав вплинути на зменшенє пиянства. „St. Petersburg Zeitung“ натомість стверджує, що так звана кураторія тверезости нічо властиве не зробила. Державна одною рукою давала плянці фляшку з „водкою“, другою брошуру проти пиянства, а тимчасом плянці не треба брошур, вистарчить відібрати ему фляшку. Тепер російський бюджет засновує ся в одній третині на доходах, яких достарчують монополеві склепи в числі 26.000.

— **Чоловік, який жив в трох столітях.** Про помершого в Росії М. Струка пишуть варшавські часописи: Уродив ся він в 1793. році в Іспанії, авідки помандрував аж до Кракова, опісля переніс ся до Росії і дожив ту до 120. року. Аж перед 5-ти роками перестав працювати. До кінця життя був горячим іспанським патрїотом.

— **Також комедія.** Білоруска „Наша Ніва“ пише п. з. „Беларускі театр“: „На великдень (Вялікдень) відбув ся в Краславіцї аматорський театр в трох(!) мовах по російськи, по польськи і по білоруски. Публиці дуже подобала ся білоруска комедія“. Справдїшна комедія — в трох мовах.

— **Згинули прогульковці.** Від дня 22. с. м. згинули в місцевині Швац, в Альпах прогульковці: адвокаткий конципієнт, др. Альфвєш Вардгарт і его судженя Людвика Сагелер. Альпейське ратункове товариство в Інсбруці вислало дві ратункові виправи.

— **Про облогу Снодри** доносить одна з англійських часописей: По 169 днів страшної облоги увільнено вкінці Снодру від бомбардації. Тепер від очевидців можна довідати ся, про ті страшні хвилі, які мешканці кріпости переживали. Місто замкнено 27. листопада. Того дня комендат кріпости не позволив нікого з міста випустити, аві до него випустити, крім старих баб і возів з провитами. Рівночасно заборонено мешканцям під загрозою строгих кар виходити з домів по заході сонця, а хто би посмієв говорити про здачу, тому загрожено шибемєнєю. 30. листопада почали Чорногорці острілювати місто і замітно, що зачали від дільниці, заселеної християнами. Огонь тривав цілий день з малими перервами. В часі, коли католицкий архієпископ Середжї відправляв молитви над домовиною своєї сестри, гранат вірвав стелю. Коли на другий день католики вібрали ся в більшим числі на похорони, то коло катедрі падав дощ гранатів. Огород австрийського консула зрли зовсім відломки тяжких бомб і куль. Жінки і діти поховали ся в пивницях, а пустими улицями бігали люди як божевільні. З консулятив, монастирів, шпиталів повівали прапори держав, але се не помогло. Протівно всі віднесли вражінє, що Чорногорці з повною сьвідомостию стріляли до консулятив в надії, що консулі намовлять команданта до здачі кріпости. Однак в своїй надії завели ся. Чорногорці стріляли на місто

даліше. Шпитальні лікарі мусяли утікати з операційних сал, бо відломки гранатів грозили їх житю. В шпиталях не стало ліків; лекше хорі утікали і ховали ся в війскових окопах, де чули ся далеко безпечнішими. Доказано навіть, що укріленя міста далеко менше були ушкоджені чим шпиталі, монастирі і консуляти.

— **Пригода Каруза і Дідур.** Вже в телеграм звісна незвичайна пригода, якої героєм і жертвою був співак Каруза в часі своєї артистичної проїздки по Америці. Товариш подорожи Каруза, звісний бас Дідур розказує про сю пригоду таке: В державі Огіо біг наш поїзд прериями, коли нараз на даний сигнал станув. Перелякані подорожні виїшли з возів і в сій хвилі окружили їх опришки. Атаман опришків, здає ся Креолець, закомендувавши „руки в гору“, почав перешукувати кишень подорожних.

Дідур з Карузом находили ся тоді біля реставраційного вагона. Коли атаман приблизив ся до них промовив до Каруза:

„Даруйте, я, здає ся, маю честь говорити з королем тенорів Генрихом Карузом?“

„Не помиляєте ся“ — відповів Карузо.

„В таким случаю прошу, щоби ви заснівали мені арию з „Паяція“. Я був недавно в Новім Йорку і не міг дістати білету до „Метрополітан“, щоби послухати вас в „Паяцах“.

„Сповню вашу просьбу — сказав Карузо — але під одним услівєм“.

„Я приймаю всі услівя“.

„Пустіть поїзд і не рушайте нікого“.

„Згода“.

Сейчас винесено із салюнового вагона концертний фортелян і по широкх прериях понесли ся звуки „Сьмий ся, Паяццо“. Карузо сам собі аккомпанював.

Коли Карузо скінчив, звернув ся до атамана і сказав:

„А для доповненя можу вам поручити гарного баса“ — і показав на мене.

„Знаменито“, — сказав атаман. „Заснівайте мені серенаду Мефистофеля Бойто із свистом“.

Коли Дідур покінчив свій спів, атаман ватаги, поклонив ся низко і грімко кликнув: „Спасибі за спів“.

А тоді обернувшись до головного кондуктора сказав:

„Ідте в спокою!“

Очевидно поїзд зарав рушив. Коли поїзд віддалив ся дещо від місця події, подорожні уладли королеви тенорів грімку овацію.

— **Хто уживє товари з марною У. П. Т.** починає ся до піднесеня поваги Товариства і піднімає жертву фабриканта на рідну школу. — **Перепишо Ред. і Адміністрації.** Внв. З. М. у Львові. Вас обурює те, що „Діло“ перед виборами анонсує богату в клеветі брошуру п. з. „Наші християнські суспільники“ і радите у відповідь заанонсувати брошуру Івана Тивоновича „Наші сьвітотчі народні. Товариство бандитів“. Вибачте, що д. роуго „Діла“ не відемо і лишаємо ему, щоби оно само заанонсувало брошуру Тивоновича, а бодай щоби подало, скільки в ній правдивих фактів зареєстровано.

Оповідні.

— **З Калуша.** В неділю дня 1. червця в Калуші о 11. год. рано в салі „Народного Дому“ відбудуть ся довірочні збори, на котрі запрашає ся всіх учителів(льок) Русинів, На дневнім порядку справи дуже важні, між иншими становиче учительства при найближших виборах соймових — оджеж обовязком кожного на сей день численної прибутти. Запрошеня при вступі. — *Виділ Вв. Пом. уч. в Калуші і в Войниліві.*

— **З Президії Красв. Комітету вічевого народ. учит.** одержуємо до поміщеня отсе письмо: „Президія краєвого Комітету народного учительства відбула дня 25. с. м. засіданє у Львові. На тім засіданю стверджено, що вини відсуненя управильненя платів, зглядно додатку дорожничего поносять ті чинники, котрі полагодженє компромісової реформи виборчої до сойму унеможливили, чим наражено тисячі родин учительських на дальшу недолю і недостачу. Тому Президія відкликнує ся до цілого учительства, щоби при надходчях виборач взяло участь в слідуючій мірі: Учительство повинно поширати сторонників як найширше понятої виборчої реформи, а поборювати як найенергичайше протівників, котрі поборюючи компромісовий начерк реформи унеможливили здійсненє бажань учительства. Учительство поуре кандидата під

услівм що зобов'язує ся в будучім соймі, побіч виборчої реформи, щиро і енергічно старати ся о зрівняне платень учительських з поборами урядників державних останних чотирьох рангів і знесення місцево-клясової системи. Президія красивого Комітету кличе загал учительства до інтензивної акції виборчої в цілях пересунення побіди на сторону правдивих прихильників як найширшої реформи виборчої, а тим самим на річ як найскоршого поладження бажань учительства. — Балабан, Гарабач, Якимовський, Капустій, Квятковська, Новак, Попович, Смуліковський, Стронський, Власійчук.

— Іменована Міністер просвіти іменовував учит. руск. гімн. в Перемишлі, Амвр. Андрохвича, учителем в муж. учит. сем. в Станіславові, а суплента держ. гімн. в Жовкві, Ів. Мариняка, учителем в муж. учит. семінарії в Тернополі.

Намісник іменовував повітових ветеринарів: Вол. Гольського, Мих. Матушевського, Л. Шімера, Г. Соколовського, Т. Сорочинського, О. Кузняра, І. Табачинського, Л. Помера, Б. Енгля і С. Солецкого, старшими повітовими ветеринарними ad personam.

Наука, умілість і письменство.

— Ник. Садовський. Християнське становище в справі 40-літнього ювілею Ів. Франка. Накладом автора. Жовква. Печатня оо. Василян. 1913. Стор. 12, 16-ки.

Нічні роздумування сьв. Августина.

Після Арнольдія і Гайзера приладив о. І. Плавук.

Трета ніч.
Ласка.
(Дальше).

Але коли чоловік яко небесне єство відходить ся, то чому зараз не лишає земського тіла і не улїтає там, куди возіс ся єго Спаситель з славою, коли поконав смерть і грїх? Ровелїди, чоловіче, заміри Всевишнього; а коли їх відкрїш, то гідно почти і не домагай ся, щоби Бог здавав рахунок перед тобою в Своєй пресвятої волі. Євангельське світло проганяє старинні хмари, висвяняє прообрази, роздирає темну завїсу; але як се світло має ще свою темну сторону. Більша часть вічних таїньств лишає ся недостижима і не скорше нам розяснить ся, аж дістанемо ся там, де ясне правда без завїси в яснім світлі.

Іди лиш за мною туди, де котять ся брудний Нїль, іди за Ізраїлем, що утікає від єгипетських мечів і про свою судьбу читає в історії того, що був вже твоїм прообразом. Поконавши ворога, не зараз дістанеш ся до того краю, що тече медом і молоком. Між ним, а Червоним Морем лежить ще велика просторонь, треба поклати ворогів, що нападають в дорозі. Так мандрує скрізь суху пустиню сего житя, аж доки небо, що почислило дні твоєї мандрівки, не покляче тебе до своєї вітчизни. Мандрує і ступай вірно за своім провідником, облачним і огненным стовпом, що в Божої волі іде наперед, щоби ти не зблудив. Мандрує і не звертай ся грїшними жадобами і бевствидними пристрастями до Єгипту і до тих простих справ твого первісного рабства. Ти вже не єси рабом, але сином сєї землі. Небесна пожива має бути твоєю поживою, не застоїла вода з болота має бути твоїм напитком, але чиста, ясна вода, що випливає з високих гір, на яких розложило ся вічне місто. Мандрує і боронь великодушно свого високого призначеня, до якого ти покликаний. Часто збудять ся в твоїм внутрі негідні склонности, грїшні пристрасти, щоби тебе привабили до грїха і вкинути в обійми смерті. Не іди маліцями; се хопта з того старого пня, з тої старої рани, що вже раз принесла тобі смерть; се хопта, що єї Спаситель при відродженю не виполов для твого більшого прославленя, для твого гаразду. Коли Він увільнив нас від тяжкого ярма, то наараже нас ще на ворожі напади не з вищої причини, лиш щоби ми віднеєли сьві-

тлу побіду, благородний триумф, а опісля щоби нас прикрасив палм ами і збогатив заслугами. Нашу неміч побідив раз старий змії під тїню нещасливого дерева. Бог хоче, щоби для єго сорому наша неміч триумфувала в тїні нового дерева. Ми з себе немічні; але єго поміч єсть все при нас і через него зможемо всьо зробити.

Ніколи трусливо не складай оружя, лиш, коли старий змії з твоєї власної вини зранив Тебе смертно і наложив первісне невилічне ярмо, тоді плач, роздирай в горести серце; лиш не дай ся зловити. Твій отець живе, єсть безсмертний; Він може знов покликати тебе до житя, хоч ти вже вмер, то Він може тебе воскресити. З розкаяним серцем і віруючим оком поглянь на Нєго на хресті, що став для тебе деревом спасеня, а ти відживиш. І хотїв би ти сто раз мав бути невдячний, дав ся приманити ворожому змієви, то плач, нарікай, дужи, лиш не поповжай найбільшого з всіх злочинів, не трай віри в свого Отця, Провідника і Царя. Він все живе і може воскресити мертвого сина. Він все сильніший від Своєго ворога і має повне право на свою добичу. Всемогучий в Своїй доброті, як і силі, нема такої рани, щоби Він не міг єї вилічити, нема такої злоби, що єї не могла би перевиштити єго безмірна доброта. Бог все більший як єго сотворїня і нема зла, що єго неміг би вилічити.

Чи видиш, Він висить на хресті неначе злочинець, як мідяний вуж в таборі жидів виставлений на поворіще всіх націй, всіх народів, що тут глядають вічного царства. Хто тут живе, нехай споглядає на Нєго, а не вмере ніколи. Хто тут вмер, нехай зверне ся до Нєго, а знайде в Нїм житє і спасенє. Як довго з єго волі єсьмо на побовици, то хотїв ми не раз поконаві, хоче подати нам побіду, а вкінци жертвує нам Своєю поміч. Смерть, що єї стягаємо на душу, як довго она грїшна віддає ся від Бога, не єсть невилічимою, як довго мандруємо в сїм житю. Як довго дух носить ще смертну поволуку, то силою сили Бога може ще віджити. Але в якїм стані він лишить се нужденне житє, в такїм відродить ся на віки, чи то для вічного житя чи для вічної смерті.

(Дальше буде).

Телеграми

в дня 28. мая.

Відень. (ТКБ). Цісар відбув вчера в полудне проїздуку отвергим повозом і відвідав аркіки. Марию Тересу в палаті при ул. Фаворітен.

Відень (ТКБ). В палаті послів веде ся ниві дальша дискусія над бюджетовою провізорією. Промовляв пос. Тусар, а по нїм забрав голос пос. Лєо.

Відень. „Fremdenblatt“ дізнає ся, що міністер скарбу Залєський, приймаючи депутацію союзу державних урядників в справі прагматика, відповів на питає, чи правительство схотїло би предложити прагматіку до санкції без огляду на речинєць полагоди податкових предлог, що се є виключенєм, бо державний скарб не може поносити полученого з прагматікою обтяженя без рівночасного заповеня трєвалою покритя.

Бєрлін. (ТКБ). В вімєцкім парламенті предложено начерк закона, який заострює приписи про шпигунство.

Пєтєрбург. (ТКБ). Царїця-вдова виїхала з Царского Сєла до Англії.

Бєрлін. Відвідина англійского короля цісарем Вільгельмом в Лєондоні наступлять в сєрпні с. р.

Атєни. (ТКБ). Перечать тут рішучо вістям про переговори межі Грецією і Італією і про се, наче би сї переговори мали довести до порозумїня.

Атєни. (Ат. аг.). Парламент відложено на необмежений час з причини положеня, яке ватворило ся в наслідок недавних подїїв в Македонїї.

Будапєшт. Підчас вправ цівірїв на поли війскових вправ, на однім з островів на Дунаю, вибух вчера в полудне гранат. Два жовїрїя погїбли, а 4 тяжко покалічили ся.

Жіноча приватна учительська семінарія в Городенці. Філія тов. „Учительська Громада“ в Городенці приступає з новим шкільним роком 1913/14 до утвореня української приватної семінарії жіночої в Городенці. Введенє в житє і управу тої нової української інституції поручила філія управителєви української прив. гімназї Антонови Крушельницькому, тому просить ся всіх інтересованих звертати ся до него по інформації в справі сєї семінарії. Шкільні оплати від замісцевих (що мешкати муть в Городенці) 10 К місячно, від місцевих і від тих із сїл, що будуть доходити з дому, 15 К місячно.

Зголошеня приймає управа семінарії (в канцелярії гімназї) кожного дня до 30. червця, а вписи 29. і 30. червця і 31. сєрпня, та 1. до 5. вересня с. р. 543(1—3).

КНИЖОЧКА НА ЧАСІ

РЕВУН

сатира Осипа Маковєя з образами Струханчука

коштує в Книгарні Наукового Тов. ім. Шевченка у Львові (Ринок 10) 1 К (з поштовою пересилкою 1 К 20 с.)

Чудові образи кисти арт. маль. п. О. Курїласа.
I. Пречєта Дїва — Мати Русоного краю.
II. Ієсус Христос — небесний Учител.

Сї чудові образи (одинокі на народних мотивах) виїшли вірно після оригіналів у всіх природних красках.

Цїна за пару оправлєних образів: в рамках дубових з опакowaniem К 20— місячно К 3
" золотих " " 24— " К 4
" магоньових " " 28— " К 4
" спеціальних " " 34— " К 5

Виспїлає за послїплатою або на рати: М. Кривєцький. Львів. Ринок ч. 10. 520(Х)

Рух залізничних поїздів

обовязуючий з днем 1. мая 1913 Р. після часу середно-європейского.

Замїтна. Поїзди поспїшні означені г р у б и м д р у к о м. Години нічні від 600 вечером до 559 рано означені підчеркненєм чисел мїнутових.

Приїзд до Львова	
на головний дворець:	
З Кракова: 222, 542, 6220, 725, 845, 955, 110*, 125, 220\$, 530, 751†, 825, 940*	*) в Тарнова. §) від 15/5 до 30/9 включно щоденно.
†) в Городка яг. від 1/6 до 30/9 вкл. щоденно. о) З Мостиск.	
З Підволочиск: 715, 1125, 147\$, 215, 525, 1030, 1048†	†) З Красного. §) Від 15/5 до 30/9 вкл. щоденно.
З Черновець: 1207, 523*, 543*, 740, 1028†, 145, 535, 631, 925	*) Зі Станіславова. †) З Коломиї. *) З Ходорова в кожний день по недїлі і сьвятї.
Зі Стрия: 720, 900, 1140, 620, 1100, 1042\$, §) Від 15/6 до 8/9 включно лишєнь в недїлі і римо-кат. сьвята.	
Зі Самбора: 745, 955, 148, 830.	
Зі Сокала: 705, 100, 738.	
З Яворова: 804, 420.	
З Підгаєць: 1120, 1020.	
Зі Стоянова: 950, 630.	
на дворець „Львів-Підзамче“:	
З Підволочиск: 656, 1105, 133*, 158, 506, 1012, 1031†	†) З Красного. *) Від 15/5 до 30/9 включно щоденно.
З Підгаєць: 726*, 1049, 1001, 1200\$	*) в Винник. §) в Винник лиш в суботу.
Зі Стоянова: 931, 611	
на дворець „Львів-Личаків“:	
З Підгаєць: 708*, 1031, 303* 941, 1143\$	*) З Винник. §) З Винник в суботу.

Вїїзд з Львова	
з головного двірця:	
До Кракова: 1235, 335, 825, 832, 126†, 205\$, 245, 340*, 550, 700, 780, 1110	*) До Ряшева. §) Від 15/5 до 30/9 включно щоденно. †) До Городка яг.
До Підволочиск: 608, 1040, 200, 245\$, 255†, 840, 1115	†) До Красного. §) Від 15/5 до 30/9 включно щоденно.
До Черновець: 245, 610, 910, 1003, 230, 312*, 552†, 750, 1100	*) До Станіславова. †) До Коломиї
До Стрия: 725, 1102\$, 150, 650, 815, 1125	§) Від 15/6 до 8/9 вкл. лишєнь в недїлі і римо кат. сьвята.
До Самбора: 653, 905, 350, 1050	До Сокала: 750, 235, 750, 1135*
До Яворова: 840, 631	*) До Рави рускої (лише в недїлі).
До Підгаєць: 555, 453	До Стоянова: 805, 600
з двірця „Львів-Підзамче“:	
До Підволочиск: 623, 1100, 214, 258*, 312†, 902, 1133	†) До Красного. *) Від 15/5 до 30/9 включно щодня.
До Підгаєць: 609, 134*, 515, 1040\$	*) лишєнь до Винник. §) До Винник лишєнь в суботу.
До Стоянова: 822, 612	
на дворець „Львів-Личаків“:	
До Підгаєць: 628, 153*, 536, 745*, 1059\$	*) Лише до Винник. §) До Винник лишєнь в суботу.

Львокалькі поїзди.

на головний дворець:	
З Брухович: щоденно 655	щоденно: від 1/5 до 30/9 726
	від 1/6 до 31/8 837, 1100, 341, 515, 930
	в недїлі і римо-кат. сьвята: від 1/5 до 31/5 341, 930
	від 1/6 до 31/8 154
З Янова: щодня: від 16/5 до 15/9 911	від 1/6 до 31/8 125
	в недїлі і римо-кат. сьвята: від 11/5 до 31/8 1010
З Любїна: в недїлі і римо-кат. сьвята від 11/5 до 8/9 900	
З Винник: лишєнь в суботу 1216	

з головного двірця:	
До Брухович: що дня: 600	щоденно: від 1/5 до 30/9 421
	від 1/6 до 31/8 724, 1005
	225, 615, 835
	в недїлі і римо-кат. сьвята: від 1/5 до 31/5 225, 835
	від 1/6 до 31/8 1247
До Янова: щоденно: від 16/5 до 15/9 308	від 1/6 до 31/8 1015
	в недїлі і римо-кат. сьвята: від 11/5 до 31/8 111
До Любїна: в недїлі і римо-кат. сьвята від 11/5 до 8/9 225	